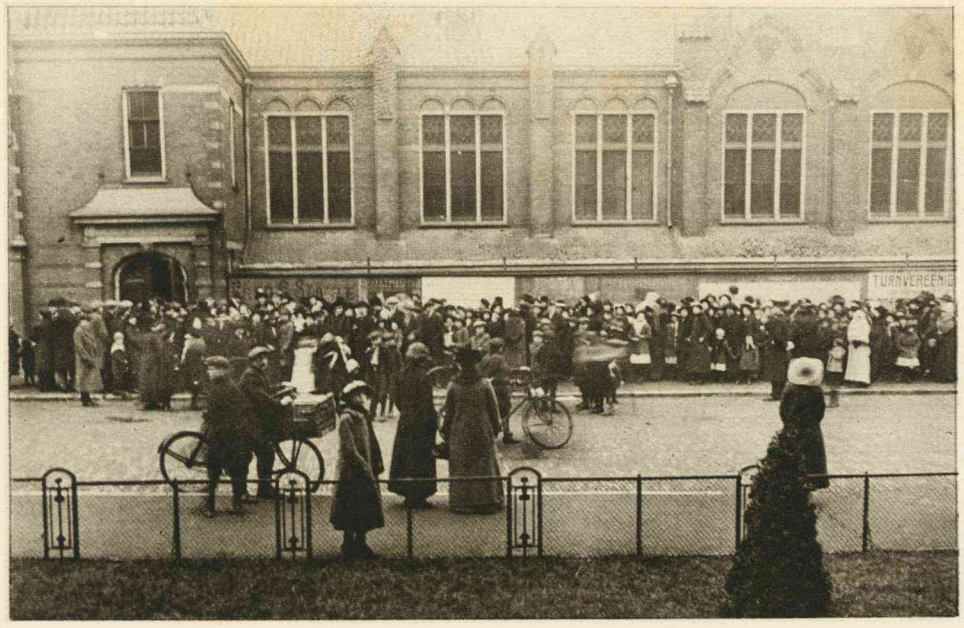

DE GEVALLEN VAN POKKEN TE AMSTERDAM.

De gevallen van pokken die zich te Amsterdam hebben voorgedaan, doen het gemeentebestuur van de hoofdstad de toekomst niet zonder ernstige bezorgdheid tegemoet zien. De pokken toch zijn een zeer besmettelijke ziekte, die in korten tijd geheele steden en streken kan aantasten. Het eenige middel ter voorkoming van de uitbreiding dezer gevreesde ziekte is de koepokinenting, waartoe te Amsterdam in verschillende gebouwen door het gemeentebestuur wordt gelegenheid gegeven. Dat daarvan druk gebruik wordt gemaakt, toont de *linker* foto, waarop men het publiek ziet wachten voor de Turnhal in de Passeerderstraat, waar o.m. gelegenheid bestaat tot kosteloos inenten en herinenten met koepokstof. De *rechter* afbeelding geeft de barakken van het Wilhelmina-gasthuis aan de Constantijn-Huygensstraat, waarheen de lijders aan pokken en verdachte ziekten worden vervoerd. (*V.F.B.*)

Wat het Leven vernietigt

DOOR P. L.

Zij ontmoetten elkaar heel toevallig, zooals het in het leven zoo dikwijls gebeurt: een wederzien na een tienjarige scheiding. Mevrouw Van Walen kwam juist uit haar kamer in het groote hotel, toen Harry van Galen de vestibule binnenkwam. Zij zagen elkaar een oogenblik aan, verwonderd als zij waren elkander nu hier te ontmoeten. Toen glimlachte Mevrouw Van Walen, reikte hem de hand, terwijl zij eenigszins medelijdend zei: „Je bent oud geworden . . . hier. . . . aan je slapen," wees zij, waar zijn haar reeds eenigszins begon te grijzen. Hij werd er verlegen onder en toen zij dit bemerkte, ging zij voort: „Ik bedoel er niets onaangenaams mee. Ik wilde alleen maar te kennen geven, hoeveel tijd er tusschen . . . ." Zij aarzelde, als zocht zij naar een geschikt woord. Dan ging zij verder: „Hoeveel tijd er tusschen ons ligt."

„O!" antwoordde hij eenigszins ontmoedigd, maar zij lette er reeds niet meer op, en hem voorgaande zei ze: „Kom mee, als je zin hebt. Waarom zullen wij hier op den tocht staan? Laten we naar het terras gaan, daar is nog wat zon! Een herfstzonnetje, nietwaar?" liet ze er ietwat melancholisch op volgen, terwijl zij hem van terzijde aanzag.

Hij bood haar hoffelijk den arm terwijl zij het hotel verlieten. Een frissche koelte kwam hun vanuit de zee, die als vloeiend zilver onder den strak-blauwen hemel lag, tegemoet. Zij zochten een beschut plekje op, en terwijl zij zich in een badstoel, dien hij galant voor haar van den wind afgezet had, plaatste, zei ze droomerig: „Vertel eens wat. Het is wel merkwaardig, dat wij elkaar eerst nu ontmoeten. Het is toch in zoo'n kleine wereld als dit badplaatsje niet zoo heel gemakkelijk elkaar uit den weg te blijven."

Harry lachte. „Ik ben eerst vanmorgen hier gekomen!"

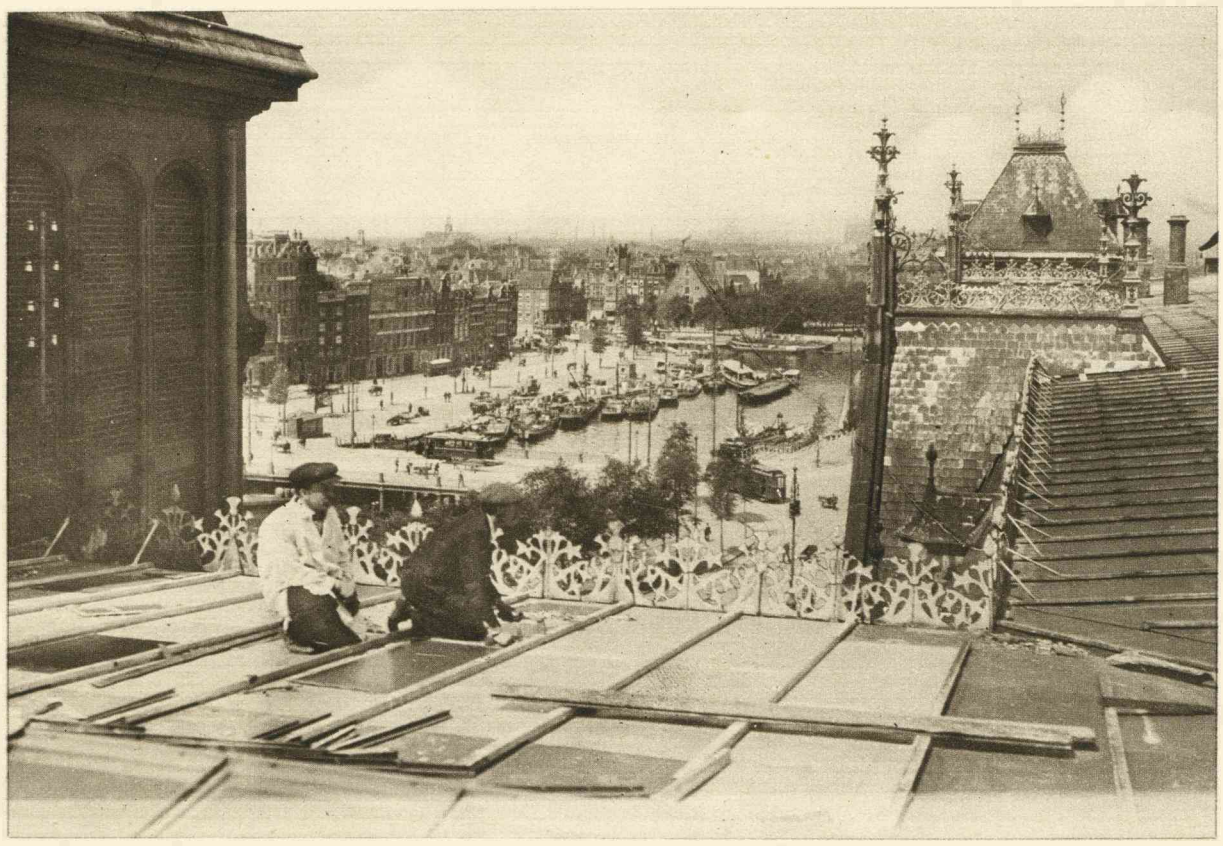
„O," zei ze, „wij zijn reeds drie weken hier. Wij, dat beteekent dan: Willy en ik. Mijn man moest door omstandigheden zijn verlof vroeger nemen en is nu reeds weer op zijn bureau." En terwijl een lichte blos haar wangen kleurde, voegde zij er verklarend aan toe: U weet toch, dat ik getrouwd ben, nietwaar? Onze wederzijdsche kennissen zullen U dat toch wel verteld hebben?"

„Ja," antwoordde hij, nadenkend, „dat wist ik. Ik ken bovendien uw man nog van vroeger. En al is het wat laat, ik wensch U toch nog van harte geluk," voegde hij er beleefd aan toe.

„Ach ja," antwoordde zij, terwijl ze de haren van haar voorhoofd streek, „ik heb een lief dochtertje, dat is mijn grootste geluk. Mijn lieve Willy. Ze zeggen allemaal, dat zij precies op mij lijkt. — En U, is U nog niet getrouwd? Heeft U nog niets gevonden?"

„Neen, ach. . ." deed hij ontwijkend. „Of beter, jà, maar, dat is al zoo lang geleden . . . Men heeft slechts éénmaal lief in zijn leven . . . ."

Beiden zwegen zij. Harry staarde voor zich uit over de zee, die breed en stil voor hen lag. Hoe glansde het water in de zon! Het maakte hem droomerig en deed hem denken aan zijn jeugd. Wat had hij veel gehouden van Willy Mulder, en wat had hij hard gewerkt om zich een positie te verwerven teneinde haar later te kunnen vragen zijn vrouw te worden. En zij, zij had ook van hem gehouden. Dat wist hij, hoewel ze het nooit gezegd had. Evenmin als hij het haar ooit had durven bekennen, zoolang hij niet een betrekking had, dat hij haar zou kunnen onderhouden volgens haar stand. Maar hij was vol goeden moed geweest, zeker als hij was, eenmaal zooveel te verdienen, dat hij haar vragen kon. Tot het noodlot in zijn leven gekomen was en zijn vader stierf. Toen was hij als eenige zoon aangewezen zijn

EEN PANORAMA.

Weinigen zullen hun arbeid zóó hoog verrichten als de beide op onze afbeelding vereeuwigde mannen. Bovenop het dak van het Centraal Station te Amsterdam, dat zoo uitgestrekt is als een klein buurtschap, met gangen en hoofdwegen, is altijd wat te herstellen. Op de foto ziet men in de verte de Melkmarkt en 't Droogbak — Noorderkerk — Haarlemmersluis — den hoogen Gashouder van de Gasfabriek, enz.

DE 10 K.M.-SNELHEIDSMARSCH DER „H. A. V."

Door de „Haagsche Athlethiek Vereeniging" is een 10 K.M.-snelheidstocht georganiseerd, die een zeer groot succes geworden is. Onze foto links geeft de winners van den marsch. No. 32, 1e-prijswinner, de heer Ruisners; Pro Patria, R'dam, 2e-prijswinner, de heer Arralon; Nr. 81, 3e-prijswinner, de heer v. Gelder; in wit costuum, 4e-prijswinner, de heer Wesseling. Foto rechts geeft een aardig moment uit den tocht: de jongste deelnemers alsmede eenige dames, passeeren de Witte Brug onder enorme belangstelling van de zijde van het publiek. (*foto's Hijmans.*)